ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 243 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Η ΑΥΡΙΟΝ.

—

Ὅλοι μετ' ἀγωνίας καραδοκεῖτε αὐτὴν τὴν αὔριον, ὡς νὰ περιεμένετε προσφιλῆ ἀπόδημον, ἢ κλήρωσιν Λαχείου, ἐξ οὗ ἐλπίζετε ὅτι θὰ κερδίσητε τὸν πρῶτον ἀριθμόν. Τόσα συνέβησαν μεταξὺ τοῦ πέρατος μιᾶς Βουλῆς καὶ τῆς ἐνάρξεως ἄλλης. Ἕτοιμοι νὰ δεχθῆτε πόλεμον, ἠρκέσθητε καὶ εἰς τὴν εἰρήνην. Ἕτοιμοι ν' ἀδελφωθῆτε μὲ Ἠπειρῶτας καὶ Θεσσαλοὺς, ἠρκέσθητε εἰς τοὺς τελευταίους καὶ ἐκ τῶν πρώτων προσελάβετε μόνον τοὺς κ. Καραπάνον καὶ Ἀμβράζην. Ἀμφοτέρους Βουλευτάς!! Ἕτοιμοι νὰ δεχθῆτε κυβέρνησιν σραλοῦσαν ἴσως ἐν τοῖς πολιτικοῖς, ἀλλὰ μὴ προσκρούσασαν καὶ εἰς τὸν ποινικὸν νόμον, ἑτοιμάζεσθε νὰ ὑποδεχθῆτε αὐτὴν κρατοῦντες σφιγκτὰ τοὺς πορτμονέδες ἐν τοῖς θυλακίοις σας καὶ ἐκτυλίσσοντες πρὸς ὑποδοχήν της ἀντὶ ταπήτων περσικῶν πολυσέλιδον χάρτην κατηγορητηρίων. Ἕτοιμοι νὰ ἀκούσητε ὅτι διὰ τῆς προσαρτήσεως ἐπερρώσθη ἡ διπλωματικὴ βαρύτης τῆς Ἑλλάδος, βύετε ἀπὸ τοῦδε τὰς ἀκοάς σας ἵνα μὴ τὰς διαπεράσῃ τὸ αἴσχος τοῦ ταχυδρομικοῦ μετὰ τῆς Τουρκίας ἐπεισοδίου. Ἕτοιμοι μετὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ πολέμου νὰ χαιρετίσητε παρήγορα σούλάχιστον οἰκονομικὰ, καρφόνεσθε εἰς τὴν θέσιν ἐν ᾗ ἵστασθε ἵνα μὴ κυλισθῆτε εἰς τὸ βάραθρον τῆς χρεωκοπίας, τὸ ὁποῖον, φοβερὸν πτύον κρατῶν ὁ υἱὸς τῆς δημοσίου ἀσωτίας πρωθυπουργὸς σκάπτει ὑπὸ τοὺς πόδας σας.

Ἀφήσατε φεύγοντες ἑβδομήκοντα χιλιάδας στρατοῦ καὶ ἔρχεσθ' εὑρίσκοντες ὀλίγα κράνη ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ Βασιλέως, καὶ αὐτοὺς δὲ, ἐνῷ τοὺς ἐγνωρίζετε ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ, τοὺς εὑρίσκετε τώρα ἁπλοῦς ὑπηρέτας τοῦ Γεωργίου, κατὰ τὰ νέα δόγματα τῆς αὐλῆς, ὡς διετυπώθησαν ἐν τῇ *Ἐφημερίδι*. Τί ἐγένοντο αἱ ἑβδομήκοντα χιλιάδες; Ταλαιπωρηθεῖσαι, δεκατισθεῖσαι, ξυλοκοπηθεῖσαι, πυρετοὺς, φθίσιν, ῥευματισμοὺς κερδίσασαι, διελύθησαν οἱ πενέστεροι χωρὶς κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, χωρὶς λεπτὸν εἰς τὴν τσέπην, καὶ ἀπῆλθον ὡς ναυάγια, ἀληθεῖς καραβοτσακισμένοι εἰς τὰς ἑστίας των. Ἐχρησίμευσαν διὰ ν' ἁρπάσουν γαλόνια μυρμηκιὰ ἀξιωματικῶν, χρησίμων τε καὶ ἀχρήστων· ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ ἐπανέλθωσι χωλοί, τυφλοί, κατεαγότες ἀπόστρατοι εἰς τὸν ἐν ἐνεργείᾳ στρατόν· ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ προικοδοτηθῶσιν ἐκ προμηθειῶν τόσοι καὶ τόσοι ἐν Εὐρώπῃ σταλέντες προμηθευταί· ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ εὐνοηθῶσιν αἱ λειποτάξιαι, αἱ ἄδειαι, αἱ ἀργίαι καὶ ἐξέλθωσιν ἔπειτα τριάκοντα περίπου Βουλευταὶ ὡς καθαρὰ προϊόντα τῆς καταδολιεύσεως τῆς ἐπιστρατείας. Ἐχρησίμευσαν ἵνα τροφοδοτῶμεν τώρα ἀξιωματικοὺς διὰ στρατὸν πεντηκοντακισχιλίων καὶ στρατὸν νὰ μὴν ἔχωμεν οὔτε ἐκ πεντακισχιλίων.

Ἀφήσατε τὰ Ταμεῖα τοῦ Κράτους πλημμυροῦντα χρήματα ἐκ δανείων, τὰ ὁποῖα ἐφόρτωσαν ἐπὶ τῶν ὤμων σας ἐτησίους φόρους εἴκοσι ἐννέα ἑκατομμύρια εἰς ὑπηρεσίαν τόκων· καὶ τὰ εὑρίσκετε κενὰ, ἐξηντλημένα, ὡς παροψίδας τὰς ὁποίας ἐκένωσαν συνδαιτυμόνες καὶ ἔγλυψαν ἔπειτα κύνες.

Ἀφήσατε τοὺς Νόμους λειτουργοῦντας καλοὺς κακοὺς καὶ τοὺς ἐπανευρίσκετε παρερριμμένους ὡς σίδηρα μηχανῆς τεθείσης εἰς ἀχρηστίαν, ἥτις πρόκειται τώρα νὰ πωληθῇ μὲ τὴν ὀκᾶν.

Ἀφήσατε τὸ σύνταγμα ἀκμαῖον ἐν τῇ ἰσχύϊ του καὶ σᾶς παρουσιάζεται ὡς ἀναῤῥώσας ἐκ κοιλιακοῦ τύφου, κάτωχρος, ἰσχνὸς, κλονούμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του, μὲ κοίλας τὰς παρειὰς καὶ ὅλην τὴν τρίχωσιν καταῤῥεύσασαν.

Ἀφήσατε τὴν δημοσιαν ἠθικὴν ἀμφιβόλου πάντοτε τιμῆς, ἀλλ' ὄχι κεκηρυγμένην πόρνην καὶ ἀποτροπιάζεσθε τώρα εἰς τὸ θέαμα αὐτῆς σεισοπυγούσης καὶ στιλβούσης ἐκ ψιμμυθίου, τακτικοὺς δὲ θαμῶνάς της ὑπαλλήλους, ὑπουργοὺς, βουλευτὰς, δικαστικούς.

Τί ἔμενεν ὀρθὸν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ τοῦ κλαυθμῶνος; Αἱ τέσσαρες σανίδες τοῦ θρόνου τοῦ Γεωργίου, οἱ τέσσαρες τοῖχοι τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, καὶ τὸ ὄνομα Ἑλλὰς ὡς ὅρος γεωγραφικὸς, ὁριζομένης πρὸς ἀνατολὰς μὲν ὑπὸ κτλ. Τί ἔμενεν ὑγιὲς ἐν τῷ τόπῳ αὐτῷ; Οἱ ὑγιεῖς τὴν ἐπίφασιν ἀγνοεῖς ἂν δὲν πάσχωσι φθίσιν· οἱ τίμιοι ἐχά-

θησαν ἐντὸς τῶν ἀτίμων· ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἐπώλησεν ἀντὶ 30 θέσεων Πρωτοδικῶν, ὡς ὁ Ἰούδας ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων, τιμὴν καὶ συνείδησιν· ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐρώτησεν ὡς ἐξανθηματικὴ νόσος ἡ ἐπισκοπομανία· εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐρρίφθησαν ὡς ἔκτακτοι, ἐπίτιμοι καὶ τακτικοὶ καθηγηταὶ τὰ σκύβαλα· οἱ ἔνορκοι ἐπώλησαν τὴν δικαιοσύνην τοῦ λαοῦ· κακοῦργοι ἐξετέθησαν ὡς Βουλευταὶ καὶ ἐπέτυχον. Οἱ ἐνωμοτάρχαι ἔδειραν, ἐλήστευσαν, ἐρόνευσαν, ἠτίμασαν· Νομάρχαι, Ἔφοροι, Δικαστικοὶ ἐψηφοθήρησαν· ἡ ἀστυνομία ἠδελφώθη μετὰ τῶν κακούργων· εἰς Πάτρας ἐγένετο ἀπόπειρα εἰσαγωγῆς φυλλοξήρας. Μετ' ὀλίγον θὰ ἔχωμεν ἀποπείρας ἐμπρησμῶν, δηλητηριάσεων, ἐκρήξεων· καὶ οὕτω παρ' ἡμῖν ὁ μηδενισμὸς θὰ λάβῃ ἀπαισίαν μορφήν· δὲν θὰ καταδιώκῃ τὴν τυραννίαν, ἀλλὰ τὸν λαόν.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς εἰκὼν τοῦ τόπου, εἰκὼν ἡμιθανοῦς πτώματος, καθ' οὗ κατηνέχθησαν ἀναρίθμητοι πληγαὶ ὑπὸ συμμορίας κακούργων. Διὰ τοῦ ἄνευ εὐθύνης λόγου του ὁ Βασιλεὺς θ' ἀποπειραθῇ νὰ καλύψῃ τὸ φρικτὸν θέαμα διὰ γκαζῆς, ταινιῶν, ἀνθέων καὶ δαφνῶν ἀκόμη. Εἰς τὸν Βασιλέα ἐπιτρέπεται τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς Λιζιέ· ἀλλ' ἡ ἀντιπολίτευσις ὀφείλει νὰ ἀνασύρῃ τὸ παραπέτασμα, ὡς ὁ Ἀντώνιος ἀνέσυρε τὸν μανδύαν τοῦ Καίσαρος καὶ ἀπεκάλυψε τὰς πληγάς, αὐτὴν τοῦ Κάσκα, ἐκείνην τοῦ Βρούτου, τὴν ἄλλην τοῦ Κασσίου. Οἱ Κάσσιοι καὶ οἱ Βροῦτοί μας δυστυχῶς καλοῦνται Κουμουνδοῦροι, Τομαρόπουλοι, Βελένδζαι· ἀλλ' ἂν εἰς τὰς ἄλλας συνόδους πανηγυριστὰ εὐτελεῖς ἀπεκάλεσαν τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως πότε Καίσαρα καὶ πότε Πομπήϊον, ἡμεῖς ὅ,τι ἀπαιτοῦμεν παρ' αὐτοῦ εἶναι νὰ ἐπιτελέσῃ τώρα ἔργον Ἀντωνίου.

Καλιβάν.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Αἱ ἐπισκέψεις τοῦ ἀγροτικοῦ ὑπαστυνόμου μετὰ τῶν κτηνιάτρων εἰς τὰ ἐν τῷ δήμῳ ποίμνια καὶ ἡ διαβεβαίωσίς των ὅτι τὰ εὖρον ὑγιῆ δὲν καθησυχάζουν διόλου τὸν κόσμον. Διότι εἶναι βέβαιος ὅτι οἱ κτηνίατροί μας οὔτε τόσοι, οὔτε εἰς θέσιν εἶναι, οὔτε τὴν εἰδικότητα φαίνονται ἔχοντες νὰ ἐπιτελῶσι τὸ καθῆκόν των. Μᾶς διεβεβαίωσαν κρεοπῶλαι ὅτι ἡ ἀσθένεια τῶν βοῶν πρὸ μηνῶν ὑφίστατο, χωρὶς νὰ πάρῃ διόλου χαμπάρι ὁ κόσμος. Ποῦ ἦτο τότε ὁ κ. Τασούλης; Ἡ ἀνακάλυψις τῶν νοσούντων βοῶν τριῶν ἢ τεσσάρων κρεοπωλῶν ἐγένετο διὰ καταμηνύσεως πάλιν συναδέλφων τῶν κρεοπωλῶν, κινδυνευσάντων μάλιστα νὰ καταγγελθῶσι καὶ ὡς συκοφάνται, ἐὰν δὲν μετέβαινον παρὰ τῷ Διευθυντῇ τῆς Ἀστυνομίας νὰ τὸν πιέσωσιν ὅπως ἰδίοις ὀφθαλμοῖς ἰδῇ ὅτι τὰ βώδια ψοροῦν. Ποῦ ἦτο τότε ὁ κ. Τασούλης; Ἀπέλυσε πιστοποιητικὰ περὶ τῆς εὐαρέστου ὑγείας τῶν ζώων. Ὥστε, οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ κ. Πιλάβιος παρέχουσιν ἡμῖν καμμίαν ἐγγύησιν. Ἡ ἀστυνομία ἢ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν πρέπει νὰ ἐπαναφέρῃ, ὡς ἐπὶ τῆς ἐπιδημίας, ἰατροὺς τῆς πόλεως τόσους, ὅσα καὶ τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, νὰ τοὺς ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν καλλιτέρων κατὰ πρόταιν τοῦ Ἰατροσυνεδρίου, νὰ τοὺς μισθώσῃ ἀξιοπρεπῶς, τοὐλάχιστον κατὰ τριακόσια φράγκα τὸν μῆνα, καὶ νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ὑγείας τῆς πόλεως.

Πλησιάζει καὶ ὁ τύφος, πάτερ Παπαμιχαλόπουλε, ἐὰν δὲν φροντίζητε περὶ ἡμῶν φροντίσατε περὶ τῶν ἰδίων τέκνων σας.

—

Μὲ τὸ σημερινὸν ποίημα καὶ ἰδίως μὲ κάτι στροφάς του ἀντιτάσσει ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν Γαλλίαν τὸν Βερανζέρόν της καὶ ὁ Βερανζέρος αὐτὸς εἶναι ὁ Σουρῆς μας, ὁ Σουρῆς μας, ὁ Σουρῆς μας.

—

Μίαν εἴδησιν ἐκ τοῦ *Τηλεγράφου*:

«Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν δι' ἐγκυκλίου πρὸς ἁπάσας τὰς στρατιωτικὰς ἀρχὰς διατάσσει, ἵνα ὑποβάλωσιν αὐτῷ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀριθμητικὸν πίνακα ἁπάντων τῶν ἐπὶ λειποταξίᾳ **γεννηθέντων** ὁπλιτῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρὸς στράτευσιν διατάγματος μέχρι σήμερον».

Ὁ Σιβιτανίδης φαίνεται παραδεχόμενος ὅτι καὶ οἱ λιποτάκται, ὡς καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἴδους του, *γεννῶνται*.

—

Ὁ νέος Γάλλος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Paul Bert ἀπηγόρευσεν ὡς γνωστὸν νὰ γίνεται δέησις ὑπὸ ἱερέων κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν Βουλῶν.

Συνιστῶμεν καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας Βουλὴν τὴν αὐτὴν ἀπαγόρευσιν.

Γνωρίζετε ὅλοι πόσον ἀπαίσιον θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ τὸ ἀντίκρυσμα παπᾶ, ὡς μεγάλη *γρουσουζιά*.

Αὐτὸ δὲ τὸ ἀντίκρυσμα πάσης νέας Βουλῆς μὲ τόσο παπαδολόγιον ἐξηγεῖ ἀρκούντως, διατί τόσον *γρουσούζικα* τελειόνουν ὅλαι αἱ Βουλαί μας.

Καὶ ἡ κυβέρνησις καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις ἔχουν συμφέρον νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ πατήσῃ παπᾶς εἰς τὴν Βουλὴν αὔριον.

—

Σπουδαῖον. Συνιστῶμεν εἰς τὸν κ. Ἔφορον τῆς Βουλῆς καὶ τὸν κ. Γεώργιον Παράσχον νὰ μὴν ἔχωσι καὶ αὔριον ὡς ἄλλοτε τὸ Θεωρεῖον τῶν δημοσιογράφων εἰς κατάστασιν κατακαπνισμένου πειραϊκοῦ οἰκοπέδου. Τὸ θεωρεῖον τῶν δημοσιογράφων πρέπει νὰ μένῃ διὰ τοὺς δημοσιογράφους καὶ ὄχι διὰ θεσιθήρας καὶ παιδιά. Ἂν ὅμως διὰ πρώτην φορὰν αὔριον εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποφύγωσι τὴν κατάπατησιν, τότε ἂς μᾶς στείλουν τοὐλάχιστον κομψὰς δεσποινίδας μὲ τὰς ὁποίας θὰ συγκαθήσωμεν ὅπως ὅπως, διότι ὄχι ὅλοι οἱ καλοί, ἀλλὰ «ὅλαι αἱ καλαὶ χωροῦνε».

—

Ὑπὸ τὸ κεφαλαῖον Γ. κρυπτόμενος κάνεις ὡς φαίνεται ὀδοντοϊατρὸς χωρὶς πελατείας κατήγγειλεν ἐν τῇ *Νέᾳ Ἐφημερίδι* συναδέλφου του τινας ὡς ἐπαγγελλομένους τὴν ἐπιστήμην των χωρὶς τῆς ἀδείας τοῦ Ἰατροσυνεδρίου, μεταξὺ δι' αὐτῶν καὶ τὸν ἐν τῇ Πλατείᾳ Συντάγματος, κάτωθεν τῆς οἰκίας Πάλλη, νέον Ὀδοντοϊατρὸν τῆς πόλεως κύριον **Φαρανδζῆν**. Ὁ κύριος αὐτὸς μᾶς ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ διαβεβαιώσωμεν καὶ τὸ δημόσιον καὶ τὸν ἀνώνυμον κύριον **Γ.** ὅτι ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς του κατέθεσεν εἰς τὸ ἰατροσυνέδριον τὰ πιστοποιητικὰ καὶ τὰ διπλώματα τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ μορφώσεως, ὅτι ἔλαβε παρ' αὐτοῦ σημείωσιν τῶν θεμάτων ἐν οἷς πρέπει νὰ δώσῃ ἐξετάσεις, καὶ τὴν προφορικὴν ἄδειαν συγχρόνως ὅπως ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ μετέρχηται τὸ ἐπάγγελμά του. Εἰσέτι δὲν προσεκλήθη ὅπως δώσῃ τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις, πρᾶγμα δι' ὃ βεβαίως δὲν πταίει αὐτός. Ὅ,τι κυρίως ἐπιθυμεῖ ὁ κ. Φαρανδζῆς εἶναι νὰ μάθῃ τίς εἶναι αὐτὸς ὁ κ. **Γ.** ὅστις βεβαίως εἶναι ὀδοντοϊατρός, καὶ ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος ὅπως ἀποκαλυφθεῖς ἀποδείξῃ πράγματι ὅτι ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον καταγγέλλει εἶναι τοιοῦτος οἷος τὸν περιγράφει.

Ὁμολογουμένως, εἰς τοιαύτας σπουδαίας καταγγελίας δὲν ἀνακύπτουσιν κουκουλωμένοι οἱ εὐσυνείδητοι ἀντίπαλοι ὑπὸ ἀρχικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ παρουσιάζονται μὲ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χέρι, ὡς τίμιοι ἄνθρωποι καὶ λέγουσιν ὅ,τι ἔχουν νὰ εἴπωσιν. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ τοῦ κ. Φαρανδζῆν, σεβασθέντος καθ' ἅπαντα τοὺς νόμους τῆς πόλεως εἰς ἣν ἦλθε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς γνώσεις του, ὁ κ. **Γ.** προσηνέχθη πολὺ ἀπρεπῶς καὶ οὔτε τὴν κεκτημένην ἐμπιστοσύνην τοῦ κ. Φαρανδζῆ ἠλάττωσεν, οὔτε ἐπὶ τῆς ἀνωνυμίας του κατώρθωσε νὰ προκαλέσῃ τὴν δημοσίαν προσοχήν.

—

Τὰ ψάρια εἰδικῶς καθυπεβλήθησαν ὑπὸ διατίμησιν· πρὸ τῶν ἰχθυοπωλείων τῆς ἀγορᾶς κρέμαται εἰς πίναξ ἐντὸς μαύρης κορνίζας περιέχων ὅλον τὸ ψαροτιμολόγιον.

Οἱ βασιλεῖς χθὲς τῶν εὑρισκομένων ἐν τοῖς ἰχθυοπωλείοις ἦσαν πλατέα ὡς νῶτα Στεφανίδου *μελανούρια*· εἴδομεν εἰς τὸ τιμολόγιον ὅτι πρέπει νὰ πωλῶνται τὰ μικροῦ μεγέθους 1,60, τὰ δὲ μεγάλου 2,20, ἠκούσαμεν ἔπειτα καὶ τὸν ἰχθυοπώλην καὶ τὰ ἐπληρώσαμεν, μεσαίου μεγέθους, πρὸς 3 δραχμάς.

Ἠρωτήσαμεν ἂν ἔχουν διατίμησιν:

— Ὄχι, μᾶς εἶπον, ἐμεῖς εἴμεθα *σούτοτοι* (ἀσύδοτοι).

— Ἀπὸ πότε; (νομίσαντες ὅτι ἦρθη ἡ διατίμησις).

— Ὡς που νὰ πεθάνουμε. Ἦλθαν τώρα δικοί μας ἄνθρωποι (σ' τὴν ἐξουσία).

—

Καὶ ἐνθυμηθήκαμε τὸν κ. Ῥεβιθογόνατον τοῦ δημοφιλοῦ **Παληανδρώπου** μας καὶ εἴπομεν:

— Τώρα θὰ πᾶγαν μεγαλείτερα ψάρια τοῦ κ. Ὑπαστρονόμου.

—

Ἀπὸ τοῦδε ἠρχίσαμεν νὰ προαλειρώμεθα διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς τετράκις τῆς ἑβδομάδος ἐκδόσεως τοῦ φύλλου, ἐὰν προστεθῇ ἀριθμός τις συνδρομητῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ. Προσελάβομεν ὡς τακτικὸν συνεργάτην τὸν γνήσιον σατυρικὸν συνάδελφον κ. **Ἰωάννην Βερβέρην**, τοῦ ὁποίου πᾶν ἐπινόημα εἶναι προωρισμένον νὰ πνίγηται ὑπὸ τῶν θορυβωδεστέρων γελώτων τοῦ ἀνακινώσκοντος δημοσίου. Ἡ τακτικὴ συνεργασία τοῦ κ. Βερβέρη ἄρχεται ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Δευτέρας. Ἡ παρουσίασις τοῦ ἐρατεινοῦ ζεύγους τοῦ κ. Ἀνασκέλου καὶ τῆς κυρίας Ἀνασκελης ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Παρασκευῆς ἦτο ἁπλοῦν προανάκρουσμα. Φαντασθῆτε τώρα τὴν μουσικήν.

Η ΒΟΥΛΗ.

Εἰκὼν αὐριανή.

—

Πάλιν ἡ φωνὴ ἑνὸς τηλεβόλου ἀγγέλλει τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας.

Πάλιν στρατὸς παρατεταγμένος ἔξωθεν τοῦ βουλευτηρίου καὶ μέχρι τῶν ἀνακτόρων.

Πάλιν βασιλικὸς λόγος καὶ βασιλικὴ οἰκογένεια καὶ βασιλικοὶ θεράποντες, τὴν φορὰν αὐτὴν καὶ κρέκνη.

Πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα... ἀλλ' ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν, πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Βομβάρδαν—τὴν Βουλὴν—καὶ ἴδωμεν τὸν καπετὰν Ἀλέκο καὶ τὸν captain Tricoupman κρατοῦντας τὰ δίκτυά των ἐπισκοπήσωμεν ὀλίγον τὰ ἐκτὸς αὐτῆς ἀντικείμενα.

Καὶ πῶς ὄχι; πρὶν ἢ ὁμιλήσωμεν περὶ ἑνὸς χοροῦ ἢ μιᾶς κηδείας ἢ ἑνὸς θεάτρου ἢ καὶ μιᾶς κόρης, δὲν θὰ προλογίσωμεν περὶ τῆς Βουλῆς, ἡ ὁποία ἂν δὲν εἶναι κόρη εἶναι.... . τί εἶναι κύριε **Στεφανίδη**;

Ἄπειρος κόσμος θὰ συσωρευθῇ καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ ἐν τῇ ῥαπτικῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας **Auvray**, ἀπέναντι τῆς Βουλῆς, πολλαὶ κυρίαι διὰ νὰ θεαθῶσι τὰς... χορευτικὰς αὐτῶν ἐσθῆτας.

Τὴν ἐννάτην ἢ δεκάτην ὥραν θὰ εἶναι ἡ αἴθουσα τοῦ Βουλευτηρίου πεπληρωμένη, θὰ περιλαμβάνῃ τοὺς τρεῖς, τέσσαρας ἢ πέντε αὐτῆς κομματάρχας, πλείονας τῶν διακοσίων πατέρων! πλείονας τῶν τριάκοντα δημοσιογράφων! πλείονας τῶν νῦν πρώην βουλευτάς, ἀπειρίαν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, χάος θεσιθηρῶν, πλῆθος ἀέργων ῥοπαλοφόρων, πολλοὺς διπλωμάτας, περισσοτέρους ἀρχιερεῖς, μίαν αὐλὴν ὁλόκληρον, καὶ καμμίαν ἐλπίδα ἐκρήξεως πυρὸς ἔν τινι γωνίᾳ τῆς συνελεύσεως αὐτῆς τῶν Γιανιτσαρέων.

Περὶ τοῦ Προέδρου ὀλίγον ἐνδιαφέρεσθε, ἐὰν ἦνε ὁ Καλλιφρονᾶς, ὁ Σερίφ ἢ ὁ Χατζῆ-Πέτρος, διότι, μὰ τὴν Αὐστραλίαν, ὀλίγον σᾶς μέλει ἐὰν ἀντιπροσωπεύεσθε ἀπὸ φουστανέλλαν, ἀπὸ σαρίκιον ἢ ἀπὸ αὐστριακὸν κράνος.

Ἀλλ' οὔτε περὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν κομμάτων ἐνδιαφέρεσθε πολύ· ἄλλως, εἶναι οἱ αὐτοί, ἀπαράλλακτοι. Ὁ Κουμουνδοῦρος ἔχει τὸ αὐτὸ κομβολόγιον εἰς ὁλοψηφίαν ὅμως καὶ οὐχὶ πλειοψηφίαν, ὁ Τρικούπης ὑπὸ τὴν μασχάλην του δέκα κατηγορητήρια, καὶ δεκάκις ἄλλα τόσα ἐν τῷ οἴκῳ του ἔφεδρα κατὰ τὸ δεκαδικὸν σύστημα τῆς ἐπιστρατείας του. (Μὴ λησμονῆτε τὰς δέκα ἡλικίας). —ὁ Δηλιγιάννης ὀλίγα ἀκόμη παράσημα, ὁ Σωτήρης —ναί, κύριοι, ὁ Σωτήρης—τέσσαρας βουλευτὰς τῆς Σχολῆς του, τὸν Σιβιτανίδην, τὸν Μάνδαλον, ὅλα τὰ σάνδαλα, τὸν ἑκυτόν του καὶ τὸν γρόνθοντου ..... διὰ νὰ σπάσῃ ἂν ὄχι κεφάλια, τοὐλάχιστον γαλέτας.

Ἐνδιαφέρεσθε τοὐλάχιστον περὶ τῆς εἰκόνος μας ἢν θὰ παράσχωσι οἱ βουλευταί μας; Θὰ ἰδῆτε μεταξὺ αὐτῶν φουστανέλλας, βράκας, βουρνούζια, ἀντεριά, σαρίκια, βεδεγκότας, τσαρούχια, ὑψηλοὺς πίλους, στολάς.

Ἐν τῷ μέσῳ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐθνικοτήτων θὰ ἀνέλθῃ ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ προεδρεῖον, θὰ ἀπαγγείλῃ τὸν λόγον του, καθὼς ἀρσακειάς, εἰς τὴν ὁποίαν διδάσκαλος ἐπροσδιόρισε τὸ μάθημά της, θὰ κατέλθῃ ἔπειτα ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν τινων καὶ θὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ πρόγευμά του καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ ἰδικόν μας. Adio.

Κηφήν.

ΧΟΡΟΙ.

Α'.

Χορὸς ἐδῶ, χορὸς ἐκεῖ, παντοῦ χορὸς καὶ ζάλη,
ἔγιναν μόδα κι' οἱ χοροὶ καὶ ζήτημα ἡμέρας.....
Καὶ πῶς ἀλλοιῶς τὰ πλούτη των θὰ δείξουν οἱ μεγάλοι,
καὶ πῶς θὰ ἦναι ἄνθρωποι τῆς ὑψηλῆς μας σφαίρας;
Χωρὶς διαμάντια, κρύσταλλα, χορούς, σουπέδες, σάλαις,
πῶς θὰ 'μπορέσουν πιὸ 'ψηλὰ ν' ἀνέβουνε δυὸ σκάλαις;

—

Ἐμπρὸς λοιπόν, χορεύετε 'στῆς φτώχιας τὸ γεινάτι,
φορέσετε τὰ πιὸ βαρειὰ βελοῦδα καὶ μεταξία,
ἂς χύνῃ φῶς καὶ μυρωδιαῖς τὸ κάθε σας παλάτι,
κι' ἀπ' ἔξω κάθε πρόστυχος ἂς χάσκῃ μὲ τ' ἀμάξια.
Μέσα ὁ κάθε αὐλικός, μακρυὰ ὁ δημοκράτης,
μέσα ὁ κάθε εὐγενὴς, ἀπ' ἔξω ὁ χωριάτης.

—

Ποιὸς εἶσθε σεῖς, ποῦ θέλετε νὰ μπῆτε 'στὸ σαλόνι;
λιβάνι δὲν ἐκάψατε ποτέ σας εἰς τὸ Στέμμα;
ποτέ σας δὲν ἐκλέψατε καὶ μιὰ καρφοβελόνη,
καὶ κάθε δευτερόλεπτο δὲν λέτε κι' ἕνα ψέμμα;
Ἢ κὰν γυναῖκα ὤμορφη δὲν ἔχετε ἢ κόρη,
ποῦ εὔκολα νὰ πιάνεται, χωρὶς κανένα ζόρι;

—

Ἂν ἔχετ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ, ὁρίστε μὲς 'στὴ σάλα,
ἀλλοιῶς τὸν κόπον λάβετε νὰ μᾶς ξεφορτωθῆτε,
πρὶν τὰ γερά σας κόκκαλα μετρήσουνε τὴ σκάλα...
Μὲ τόση χυδαιότητα σαλόνι δὲν θὰ 'δῆτε.
Φανῆτε ἄνθρωπος καὶ σεῖς παντοῦ κι' εἰς ὅλα νέος,
γιατὶ ὁ τίμιος πολὺ νομίζεται χυδαῖος.

—

Τόσαι μεγάλαι δέσποιναι καὶ τόσαι δεσποινίδες
σὰν νύφαις, σὰν νεράϊδες χορεύουν μὲ τὸ Στέμμα....
Ἀφῆκαν τὰ πολιτικὰ καὶ ἡ ἐφημερίδες,
κι' οἱ μπάλοι τώρα ἔγιναν πολιτικό τους θέμα.
Κι' ἐμεῖς οἱ τόσο πρόστυχοι καὶ μὴ προσκεκλημένοι,
διαβάζουμε γιὰ τοὺς χοροὺς κατευχαριστημένοι.

—

Ἂν δὲν χορεύουμε κι' ἐμεῖς μὲς 'στ' ἄνθη καὶ 'στὰ φῶτα,
τοὐλάχιστον 'μπορεῖ κανεὶς κι' ἀπ' ἔξω νὰ μαθαίνῃ,
ποιὰ φάνηκε μὲς 'στὸ χορὸ καλλίτερη κοκκότα,
ἢ ποιὰ ἀπ' ὅλαις ἄστραφτε πιὸ ὤμορφα ντυμένη.
Διαβάζει ὅτι ἤτανε καὶ ὁ Σουπὲς φτειασμένος
ἀπὸ φαγειὰ τοῦ Παρισιοῦ, καὶ μένει χορτασμένος.

—

Β'.

Χορὸς μεγάλος γίνεται 'στὴν Ἀγγλικὴ Πρεσβεία,
καὶ θὰ τιμήσουν τὸ χορὸ κι' οἱ βασιλεῖς ἀκόμα,
καὶ ὅλη μας ἡ ὑψηλὴ ἐκείνη κοινωνία,
ποῦ στέκει 'μπρὸς 'στὸν βασιλῆ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.
Ἄνθη, διαμάντι, μάλαμμα, λογῆς λογῆς φανάρια,
ἀκτῖνες, μῦρα, μουσική, καὶ πεταχτὰ ζευγάρια.

—

Ὁ γέρο Φῶρδ μὲ λούλουδα τοὺς βασιλεῖς μας βαίνει,
ἀπ' ἔξω ὅλοι βλέπουνε μὲ μάτια σὰν γαρίδες,
τοῦ Σολωμοῦ τὰ κόκκαλα ἡ μουσικὴ σημαίνει,
καὶ ξεροκαταπίνουνε καμπόσαις δεσποινίδες.
Φωναῖς ἀπ' ἔξω καὶ σβερκιαῖς, καὶ μέσα τόσοι τύποι,
καὶ μέσα κι' ἔξω ἔρωτες, φωτιὰ καὶ καρδιοκτύπι.

—

Τ' ἀμάξια πᾶνε κι' ἔρχονται, κι' ἕνας ἐδῶ φωνάζει:
—Μορὲ ψυχή μου πόδαρος!—κι' ἐκεῖ ἀκούω ἄλλο:
—Ὤχ! κάλτσα μου τριανταφυλλιὰ μὲ τὸ πολὺ τὸ νάζι!
Ἂς σ' ἔσφιγγα, καὶ ἔδινα δυὸ φάσκελα 'στὸ μπαλο.—
Μὰ σκούζει κι' ἄλλος παρεκεῖ μουγκρίζωντας σὰν βῶδι:
—Ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνο μου θὰ βλέπω ὅλο πόδι.—

—

Ἡ ὠμορφιαῖς 'στὸν βασιλῆ τριγύρω φτερουγίζουν,
ἡ κάθε μιὰ 'στὰ μάτια του τὸν ἔρωτα γυρεύει,
ἡ μέσαις ἀγκαλιάζονται, τὰ στήθεια κυματίζουν,
καὶ μὲ τὸν Μεγαλόσταυρο ὁ βασιλεὺς χορεύει.
Μὲ μιὰ πηδᾷ 'στὸ κοτιλλιὸν, 'στὸ βάλσι, 'στὴν καντρίλλια,
κι' ἡ ἄλλαις ψιθυρίζουνε καὶ σκᾶνε ἀπὸ ζήλεια.

—

Καὶ ἔχει δίκηο κάθε μιὰ κυρία νὰ ζηλεύῃ·
ἀξίζουν χίλιους ἔρωτας τοῦ Γειώργου μας τὰ νειάτα,
καὶ μόνο μὲ τὴ νειότη του 'μπορεῖ νὰ βασιλεύῃ,
εἶναι λεβέντης 'στὸ χορὸ, λεβέντης 'στὴν παράτα.
Καὶ μὲ τὰ πέντε του παιδιὰ καὶ τἄλλο ποῦ θὰ γίνῃ,
νοιώθει φτερὰ 'στὰ πόδια του κι' οὔτε χορὸ ἀφίνει.

—

Νὰ 'πῶ τὴν ἁμαρτία μου καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε . . .
Ἐγὼ ἂν ἤμουν βασιλεὺς κι' ὠμορφοκαμωμένος,
εἰξεύρετε τί θἄκανα πρὸς χάριν σας, πολῖται;
μὲ κάθε μιὰ θὰ ἄφινα διάδοχο 'στὸ γένος.
Κι' ἂν σεῖς γιὰ τοὺς ἐγγόνους μου 'θυμώνατε ἐκείνους,
τοὺς ὑπουργούς μου κι' εἰς αὐτὸ θὰ εἶχα ὑπευθύνους.

—

Τὴν μιὰ ἀφίνει ἀπ' ἐδῶ καὶ δεύτερη ἁρπάζει,
κι' ὅλος κομψότης καὶ ζωὴ ἀδιάκοπα χορεύει,
καὶ ἡ χρυσῆ βασίλισσα μὲς 'στ' ἄσπρα τὸν κυτταζει.
καὶ ἀπορῶ, μὰ τὸ θεὸ, γιατὶ νὰ μὴ ζηλεύῃ.
Ἂν ἤμουν 'γὼ βασίλισσα στιγμὴ δὲν θὰ βαστοῦσα,
θὰ ἔβγαζα τὴ γόβα μου καὶ θὰ τὸν κυνηγοῦσα.

—

Μὰ νὰ καὶ ὁ Γλυκύτατος γελᾷ καὶ λουλουδίζει·
ὅταν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο βλέπῃ κανεὶς 'μπροστά του,
ποτὲ δὲν ἀπελπίζεται καὶ δὲν κακοκαρδίζει,
σὰν περιβόλι γίνεται ἀμέσως ἡ καρδιά του.
Γελᾷ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς, κι' ὁ βασιλεὺς χορεύει,
αὐτὸ θὰ 'πῇ τὸ ἔθνος μας πῶς πρίμα ταξειδεύει.

—

Ὤ! νάτος! τὸ μουστάκι του χαμογελῶντας στρήφει,
καὶ λέει μὲ παράπονο καὶ 'λίγο λυπημένος:
—Ἂν ὅσοι 'βρίσκωνται ἐδῶ ἦσαν 'δικοί μου ψῆφοι,
δὲν θἄστεκε ὁ κύριος Τρικούπης κορδωμένος.—
Τὸν βλέπει κ' ὁ Χαρίλαος, φουσκόνει σὰν τὸν διάνο,
καὶ λέει ἀπὸ μέσα του— Τί ἔχω νὰ σοῦ κάνω! —

—

Γ'.

Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς, χορεύετε ὡσὰν δαιμονισμένοι,
μὰ μιὰ κυρία χάνεται μὲς 'στοῦ χοροῦ τὴ ζάλη...
Ὤ! τὴν τρελλή! ποῦ τάχατε νὰ 'βρίσκεται κρυμμένη;
Ὤ! νάτην! κατακόκκινη 'στὴ μέση μας προβάλλει.
Πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ χορὸς καὶ 'λίγη ποικιλία,
κι' εἶναι ἀνάγκη ποῦ καὶ ποῦ νὰ χάνεται καμμία.

—

Ὤ! εἶναι θεῖον, μαγικὸν, χρυσῆ ὀνείρου πλάνη,
νὰ μὴν εὑρίσκῃ 'στὸ χορὸ ἡ κόρη τὴν μητέρα,
γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ σύζυγος τὴν σύζυγον νὰ χάνῃ,
καὶ ἄφαντος νὰ γίνεται ἀφράτη καμαριέρα.
Καὶ πάλι ν' ἀνταμώνωνται τρελλοὶ καὶ πυρωμένοι,
νὰ πέφτουν, νὰ σηκώνωνται, νὰ παίζουν μπαινοβγαίνει.

—

Ἡ κάθε φτέρνα ἄναψε καὶ καίει τὸ ποδάρι,
χορεύει ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ διπλωματία,
χορεύει ἡ εὐγένεια, ὁ πλοῦτος, τὸ Φανάρι,
τὸ πνεῦμα, τὸ ἀξίωμα, καὶ ἡ 'ψηλὴ βλακεία.
Ὅλα χορεύουν, μοναχὰ ὁ Μπούμπουλης νυστάζει,
δὲν λησμονεῖ τὸν *γενικέ*, καὶ κρυφανασταναζει.

—

Μὰ βλέπω μέσα 'στὸ χορὸ καὶ τὰ καινούρια κράνη,
καὶ μὲς 'στὸ στρόβιλο γυρνᾷ καὶ ὁ γενναῖος Πάνος...
Κανένας ξένος τοὺς Ρωμηοὺς 'στὸ γαῦστο δὲν τοὺς φθάνει,
'στὸν πόλεμο ξεσκούφωτοι καὶ 'στοὺς χοροὺς μὲ κράνος!
Χορεύουν καὶ τὰ κράνη μας, χορεύουν τὰ σπαθιά μας,
καὶ ἡ Εἰρήνη στέφανα σκορπίζει ἐμπροστά μας.

—

Σιγὴ, σιγὴ, 'συχάσετε, καὶ ὁ *σουπὲς* θ' ἀρχίσῃ...
Ὤ! πῶς ἀπ' ὅλα κάτι τί νὰ φάγω θὰ 'μπορέσω;
Τέτοιο *Σουπὲ* ἡ Μοῦσα μου βαστᾷ νὰ τραγουδήσῃ;
—Εἶναι πολὺ καλλίτερα τὴν γλῶσσά μου νὰ δέσω.
Καὶ σεῖς θὰ μ' ἐπιτρέψετε ἐδῶ νὰ σταματήσω . . .
Δὲν θέλω τὸ στομάχι σας κι' ἐγὼ νὰ ἐρεθίσω.

Souris.

ΧΟΡΟΙ.

—

Πόσοι βαθμοὶ ζωῆς ὑπάρχουσι λοιπόν; Πλῆθος ἀνθρωπίνων ὄντων χαίνει πρὸ τῆς μαρμαρίνης εἰσόδου τοῦ μεγάρου τοῦ κ. Σερπιέρη, ἐνῷ ὁ βορρᾶς μαίνεται κατάψυχρος. Εἶνε αὐτοὶ τὸ *χυδαῖον* τῆς *Ἐφημερίδος* πλῆθος. Τῶν πλείστων τὸ ἔνδυμα εἶνε τετριμμένον, τῶν ἄλλων τὰ ὑποδήματα μὲ ὑπερμεγέθεις φεγγίτας, ἄλλοι δὲν ἔφαγον, ἄλλοι δὲν θὰ φάγωσιν αὔριον. Καὶ ὅμως ἐδῶ, εἰς τὰς φωταυγεῖς αὐτὰς αἰθούσας, ὁπόσοι θησαυροὶ ἀπαστράπτουσιν ἐπὶ τῆς γυμνῆς σαρκὸς τῆς ματαιότητος!

—

Αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἑσπερίδος τοῦ κ. Φῶρδ εἰσὶ νωπαὶ ἔτι, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται ὑπεράνθρωπος ἐπιτηδειότης, ἵνα δυνηθῇ ἡ κ. Σερπιέρη νὰ τὰς καλύψῃ δι' ὡραιοτέρων. Καὶ ἐν μέρει τὸ κατώρθωσε.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι μεγάλοι χοροὶ ἀπέδειξαν ὅτι αἱ Ἀθῆναι ἐνέχουσι μεγάλην καλαίσθητον μερίδα, ἡ ὁποία ἀρκεῖ νὰ ξετεμπελιάσῃ ὀλίγον, ὅπως δώσῃ ζωὴν καὶ ποίησιν εἰς τὴν νεκρὰν καὶ ἄμουσον ταύτην πόλιν.

Εἶνε τόση ἡ τεχνικὴ καὶ φυσικὴ καλλονὴ, ἡ πρὸ τῶν ὀμμάτων μου ἐκτυλισσομένη, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς εἰς ἓν τεμαχίδιον Ἀθηναϊκῆς γῆς εὑρέθη τοσοῦτον ἀκμαῖος ὁ θεῖος οὗτος συνδυασμὸς, ἐνῷ ἐν τῇ ὅλῃ πόλει οὐδὲ σημεῖον αὐτοῦ ἀναφαίνεται.

—

Ἡ πρασινάδα, τὰ δροσερὰ ἐκεῖνα ἄνθη, τὰ ὁποῖα εἰσὶ τόσον ζωηρὰ, ὥστε πιστεύεις ὅτι αἰσθάνονται καὶ δὲν τολμᾷς εἰμὴ νὰ τὰ βλέπῃς μόνον, ἀντιπροσωπεύουσι τὴν τέχνην τῆς φύσεως.

Οἱ χρωματισμοὶ οἱ θαυμάσιοι τῶν τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς, τὸ λεπτουργημένον ἐκεῖνο δάπεδον, ἐφ' οὗ πρέπει νὰ βαδίζῃς ὡς πτηνὸν ἐλαφρῶς ἵνα μὴ τὸ ποδοπατήσῃς, τὰ σκεύη καὶ οἱ ἄπειροι κόσμοι ἀντιπροσωπεύουσι τὴν τέχνην τῆς ἀνθρωπίνης χειρός.

Καὶ ἡ **γίγας** μου, ἥτις μὲ ἀκολουθεῖ παντοῦ ὡς ἄγγελος τιμωρὸς, ἀντιπροσωπεύει τὸν ὡραῖον ἄνθρωπον.

—

Ἀκούω τὸ προανάκρουσμα τῆς πρώτης contredanse. Τὰ ζεύγη τοποθετοῦνται. Τὸ ὡραῖον ἥμισύ μου εἶνε

ξανθόν. Οἱ ὀφθαλμοί του ὁμοιάζουν δύω λίμνας ἀντανακλώσας τὸν οὐρανόν. Τῷ ἀρέσκει κἄτι νὰ λέγῃ πάντοτε. Εὑρίσκει τὸν χορὸν κουραστικόν, τὸν κόσμον ὀχληρὸν καὶ ἐπὶ τέλους μὲ ἀναγκάζει νὰ ἐρωτήσω τὸν ἑαυτόν μου: ἄρα γε, ἡ κουταμάρα εἶνε ξανθή;

Visavis μου χορεύει μία παχυλή. Νομίζεις ὅτι θ' ἀνοίξουν τὰ μάγουλά της νὰ 'ὀγῇ κάνὲν ῥόδον. Ὅταν ὁμιλῇ, καταβρέχονται τὰ χείλη της, καὶ ὅταν γελᾷ, ἡ κοκκινάδα χύνεται εἰς τὸ πρόσωπόν της σὰν νὰ τῆς στύρτουν ῥόδο.

Δὲν προκαλεῖ φίλημα, ἀλλὰ δαγκωματιά.

—

Ὑπάρχουν τινες, οἱ ὁποῖοι ἀνήγαγον εἰς ἐπιστήμην τὴν πρὸς τὰς κυρίας ἀναστροφήν.

Τοὺς βλέπω νὰ κάμνουν τόσα ἀκκίσματα, τόσας ὑποκλίσεις, νὰ κοκεταρίζωνται τόσον, ὥστε ἀπορῶ διατὶ δὲν ἤλθαν *γτεκολτέ*.

Ποῦ καὶ ποῦ διακρίνεται καὶ κἀνὲν κακοκομμένο φράκο, μὰ τόσῳ ἀταίριαστο, ποῦ φαίνεται σὰν δανεικό, ἀλλὰ λίαν εὐεργετικὸν κατὰ τῆς ζέστης, διότι εἰς τὸ *βάλς* αἱ οὐραί του πετῶσαι ἀφίνουν τὸν κύριόν του μὲ τὸ *γελέκο*.

Χορεύει τις μὲ ὅλην τὴν ἄνεσιν. Ἐλλείπει ἡ φοβερὰ ἐκείνη συνώστισις τῶν προσκεκλημένων τοῦ κ. Φὼρδ, ἥτις κατήντησεν εἰς ὀχλαγωγίαν. Ἐδῶ ἐνίκησεν ἡ κ. Σερπιέρη.

Ἐπικρατεῖ πλήρης τάξις καὶ ὅλα ἔχουσι διαῤῥυθμισθῆ οὕτως, ὥστε ἐκτελοῦνται ὡς διὰ μηχανῆς. Ἡ εὐθυμία εἶνε γενικὴ φθάνουσα μέχρις κύτῶν τῶν ἀπομάχων, κἄτινες ἐπανέρχονται εἰς στιγμὰς ἐνεργείας, διὰ στιγμὰς ὅμως πάλιν! Πόσον ἀηδίασα τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ἐσκέφθην ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ νεότης μετά τινα χρόνον θὰ καταντήσῃ ἀπόμαχος!

—

Ἐν τῇ μέθῃ τοῦ *βάλς* ὅλαι αἱ σκέψεις μου πτερυγίζουσιν, ὡς χρυσαλλίδες περὶ ἀρτιγέννητον ῥόδον, περὶ τὸ χάριεν ὄν, τοῦ στήθους τοῦ ὁποίου τὰ βωβὰ κύματα βρέχουσι τὸ στῆθός μου.

Ἡ λευκὰ ἢ μαῦρα. Ἡ Ἡμέρα ἢ Νύξ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀττικὴ ἡμέρα εἶνε ὡραία, καὶ ἡ ἀττικὴ νὺξ μαγική. Καὶ ὑπὸ τὰ λευκὰ καλλονή, καὶ ὑπὸ τὰ μαῦρα καλλονή.

Ἀπόψε εἶνε Νὺξ, διότι εἰς τοῦ Φὼρδ ἦτον Ἡμέρα

Ἂν ἠδυνάμην νὰ πλανηθῶ εἰς τὰ σκότη της!

Ἐπεθύμουν νὰ ἐγνώριζον πόσα καζάνια θυμοῦ βράζουν εἰς τὰ στήθη τῶν χορευτριῶν μας, τὰς ὁποίας ἐφέτος ἐπεσκίασε μέχρις ἀφανείας ἡ αἰθερία αὕτη γυνή. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἂν τὰς ἐρωτήσω, ὅλοι θὰ τὴν εὕρουν τέρας δυσμορφίας.

Μόνη ἡ **γίγας** μένει ῥωτεινὴ ἐνώπιόν της καὶ δύναται νὰ τὴν ἀμαυρώσῃ μὲ ἓν της μειδίαμα ἢ μὲ τὸ μεθυστικὸν ἐκεῖνο λύγωμα τῶν εἰς ἡδυπάθειαν λουσμένων ὀφθαλμῶν της.

—

Τοιοῦτον δεῖπνον οὐδ' ὁ Αὐγερινὸς ὠνειρεύθη ποτέ. Λαύριον ἐδεσμάτων, οἴνων, ὀπωρῶν, γλυκισμάτων.

Οἱ γέροντες καὶ οἱ σοβαροί, οἵτινες εἰς τοιαύτας περιστάσεις καταδικάζονται ν' ἀποκοιμῶνται eu frac, ἀναδείκνυνται οἱ δραστηριώτεροι ἐκμεταλλευταί.

—

Ὅλοι, ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς ἐμπνεύσεις τοῦ καμπανίτου διατελοῦντες, κατέρχονται εἰς τὸ δόμα τοῦ χοροῦ, ἔνθα ὁ κ. Ρηγάδης καὶ ὁ Σερπιέρης υἱὸς διευθετοῦσι τὰ τοῦ ἐγκύκλου τῆς *Ἐφημερίδος*.

Καὶ ἄρχεται ὅσῳ ζωηρὸς, τοσούτῳ καὶ ἐν τάξει.

Ἂν ἡ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ προσθέσῃ καὶ ἕδραν *κοτιλλιὸν* εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τῇ συνιστῶμεν ἀπὸ τοῦδε τὴν ἀπαράμιλλον εἰδικότητα ἐν αὐτῷ τοῦ κ. Ῥηγάδη.

Νέκι ὅλους διόλου *φιγοῦραι* ποικίλλουσι τὰς γνωστὰς, χορεύουσιν ὅλοι, καὶ ἱκανοποιοῦνται ὅσοι εἶχον παραγκωνισθῆ εἰς τοῦ κ. Φὼρδ ὑπὸ τῆς ἀδεξιότητος τῶν γραμματιδέων.

Μόνη ἡ εὐγενὴς κυρία ἑνὸς τμηματάρχου ἐζευγάρωσε τὸ ἐν τῷ ἀνακτορικῷ χορῷ ὀλίσθημα, μὴ οὖσα φαίνεται πολὺ εὐτυχὴς εἰς τοὺς *καβαλιέρους*.

—

Περὶ τὴν 4ην ὥραν τῆς πρωΐας, ἀπήρχοντο πάντες, ἀφοῦ ἐτσίμπησαν καὶ πάλιν κἄτι, ἀποκομίζοντες τὰ λείψανα τῆς ζωηροτέρας εὐθυμίας, ὡς μετὰ καλὸν φαγητὸν ἐξακολουθεῖ τις ἐπὶ πολὺ φέρων ἐν τῷ στόματι τὴν νοστιμάδα του.

Μάρτος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

—

Λονδῖνον 5 Ἰανουαρίου 1889.

Christmas Eve.

Ἐὰν τὸ Christmas Time (ἐποχὴ τῶν Χριστουγέννων) ἐν γένει εἶναι κοινωνικὴ ἐπανάστασις, τὸ Chritsmas Eve (Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων) εἶναι κοινωνικὴ ἀνατροπή. Τὴν ἑσπέραν τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, ὁ Ἄγγλος ἐκτελεῖ τεράστιον ἅλμα ἀπὸ τῆς τυπικῆς τροχιᾶς τοῦ βίου του. Δὲν ἀρίνει μόνον κατὰ μέρος τὰς ἕξεις του, ἀλλὰ προβαίνει ἐπὶ πλέον. Τὰς πολεμεῖ. Δὲν ἀρνεῖται εἰς τὸ νὰ λειποτακτήσῃ ἐκ τοῦ γραφείου του, ἀλλὰ προχωρεῖ μέχρι τῆς περιφρονήσεως τοῦ μονοτόνου τούτου ἀσύλου του. Δὲν τὸν εὐχαριστεῖ ἁπλῆ ἡ ἀργία ἐν τῷ οἴκῳ του, ἀλλὰ ἐπιζητεῖ ζωηρότητα, θόρυβον, ἀταξίαν. Καὶ οὐ μόνον ἐπιτρέπει ἐναντίον τοῦ χαρακτῆρός του εἰς πάντας τοὺς περὶ αὐτὸν τὸ νὰ προσφέρωσι μικράν τινα, μοναδικὴν λατρείαν, εἰς τὸν Βάκχον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος κατὰ τὴν περίεργον ἐκείνην ἑσπέραν, μὲ τὴν φιάλην εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, καὶ τὸν πωματοσύρτην (tire-bouchon) ἐν τῇ ἑτέρᾳ, παριστᾷ σπάνιον, ἐξαίσιον, ψυχαγωγικώτατον θέαμα εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐσυνείθισαν νὰ τὸν βλέπωσι πάντοτε μὲ τὴν γραφίδα καὶ τὰ κολοσιαῖα βιβλία του.

* * *

Εἰς τὰς ἑδοὺς σκιρτᾷ· εἰς τὸν οἶκόν του πετᾷ. Ἐνῷ συνήθως σὲ βλέπει παρελαύνοντα μετ' ἀδιαφορίας, καὶ μολονότι εἶσαι φίλος του, οὔτε νεῦμα ψυχρότατον Σοὶ ἀποτείνει, ἤδη σὲ πλησιάζει, ἢ μᾶλλον σὲ συλλαμβάνει ζωηρότατα, Σοὶ δεικνύει κατὰ πρώτην φορὰν τοὺς ὀδόντας του, ἵνα σοὶ ἀποδείξῃ ὅτι μειδιᾷ, Σοὶ ἁρπάζει καὶ σοὶ πιέζει τὸν βραχίονά σου, Σὲ σύρει κυριολεκτικώτατα εἰς τὸ πρῶτον προστυχὸν Ἰταλικὸν Καφφενεῖον, καὶ ἐκεῖ ἀφ' οὗ σὲ ὠθήσῃ βανκυσότατα διὰ τῆς θύρας, εἰσέρχεται καὶ αὐτός, καὶ πλήττων προστακτευτικῶς τὸν ὦμόν Σου, ἀναφωνεῖ θριαμβικῶς, «We must take our drop»—πρέπει νὰ πάρωμε τὴ σταλιά μας — Ἡ μετριόφρων αὕτη φράσις, ἥτις ἀντιτείνει δι' ὅλων τῶν χειλέων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἶναι τὸ σύνθημα, δι' οὗ ὁ ἄγγλος ἐκφράζει τὴν προσωρινὴν χειραφεσίαν του. Εἶναι τὸ «Laisser-aller» τῆς εὐδαιμονίας του, εἶναι τὸ Lilia pedibus destrue» τῆς παραδόξου ἐπαναστάσεώς του. Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπικαλῆται συνεχῶς τὸ εὐάρεστον τοῦτο σύνθημά του ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ποιῇ τὰς ἐρόδους του εἰς τὰ Ἰταλικὰ καφφενεῖα, καὶ οἱοσδήποτε καὶ ἂν ἦναι, εἴτε Διοικητὴς πολυκλάδου τραπέζης, εἴτε οἰκορύλαξ εὐτελοῦς γραφείου, ἐννοεῖ νὰ διασκεδάσῃ ἔξω κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸν ἰδιάζοντα τρόπον του, καὶ ὅταν περὶ τὴν ἑσπέραν εἰσέρχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του, ἔχει *πάρει τόσαις σταλιαῖς*, ὥστε μετεβλήθη ἡ ψυχή του εἰς ὠκεανὸν εὐθυμίας, ζωηρότητος, μανίας, ἐξερεύγοντα κύματα κραυγῶν, γελώτων, ἀσμάτων.

* * *

Τὴν ἑσπέραν τῆς παραμονῆς ἐκείνης, μετὰ τὴν περίεργον διὰ τοῦ λεωφορείου περιπλάνησίν μου, καὶ μετὰ τὴν κωμικοτραγικὴν ἀνάμιξίν μου, εἰς τὰ πνιγόμενα ἐξ εὐθυμίας καὶ συμπιέσεως πλήθη τοῦ Regent Circus, ἐπανῆλθον διεσεισμένον ἔχων τὸ πνεῦμα ἐκ τῆς ἐκπληκτικῆς ἐκείνης μεταβολῆς, ὅπως εὕρω ἄσυλον ἠρεμίας εἰς τὴν φιλοσοφικὴν οἰκογένειάν μου. Πλὴν ἅμα τῇ εἰσόδῳ μου, δὲν ἐβράδυνα νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἡ αὐτὴ σκηνὴ ὡρίσθη ἵνα παρίσταται πανταῦ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Ὅταν ὤθησα τὴν θύραν τοῦ ἑστιατορίου, τρομεραὶ ἰχαὶ καὶ φρικαλέαι πινακοκρουσίαι, συνώδευσαν τὴν ἐμφάνισίν μου. Καὶ αὐτὴ ἡ εὐαρέστως ψυχρὰ, ὡς ζῦθος Βερολίνειος, φυσιογνωμία τοῦ Γερμανοῦ θεράποντός μου, ἐθερμαίνετο ὑπὸ ζωηρᾶς πυρκαϊᾶς ἀγαλλιάσεως. Μία τῶν δεσποινίδων, πεπροικισμένη μ' ἐφευρετικὸν πνεῦμα, ἔπαυσε νὰ κρούῃ τὸ πινάκιον, καὶ ἤρχισε νὰ συμπλέκῃ πρὸς ἄλληλα, μετ' ἐπιμονῆς σφυρηλάτου, τὰ κοσμοῦντα τοὺς λευκοὺς βραχίονάς της ἀργυρᾶ κοσμήματα. Ἡ ἐμβριθὴς οἰκοδέσποινά μου ἀντὶ νὰ κωλύσῃ τὴν γενικὴν ἐκείνην σπάσιν, προσέθετεν εἰς αὐτὴν, ῥίπτουσα ἐναντίον μου, δεκάδα τινα Στεντορείων Welkome. (Καλῶς ὁρίσατε). Γιγαντοειδής τις Barrister, * μὲ πηχυαίους μύστακας, καὶ θυληδρᾶ κόμην, φίλος τῆς ποιήσεως καὶ λατρευτὴς τῆς Ἑλλάδος, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἀναπηδήσῃ ἐπὶ τῆς ἕδρας του, ἀπαγγείλῃ φιλελληνικόν τι ποίημά του, διακοπτόμενον ὑπὸ τῶν γενικῶν ὠρυγῶν, καὶ προτείνῃ πρόποσιν ὑπὲρ τῆς χώρας τοῦ *Πηλεϊαδέω Ἀχιλλῆος*. Γηραιός τις λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, θιασώτης τοῦ ζύθου καὶ τῶν πολεμικῶν διηγήσεων, ἀνασκιρτᾷ ἐπίσης, καὶ θέλων νὰ ἐκτυλίξῃ τὰς ἱστορικὰς γνώσεις του, ῥίπτει ἠκροωτηριασμένον τὸ ὄνομα τοῦ *Καλοκατρώνη*, καὶ ἐν ᾧ μία περίεργος συνδαιτυμὼν μοὶ ζητεῖ ἐξηγήσεις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ «horrible name» (τρομεροῦ ὀνόματος), ἑτέρα ἐγείρεται, καὶ πλήρης ἡδυπαθοῦς ἐνθουσιασμοῦ, προτείνει ὑπὲρ τοῦ βασιλέως μας, ὃν ἀποκαλεῖ, beautiful, handsome, pretty boy, δηλ. ὡραῖον, εὐειδὲς, κομψὸν παιδί, ἀγνοοῦσα ἴσως ὅτι τὸ *παιδὶ* ἐκεῖνο ἔχει τόσα *παιντιὰ μεγάλα* ὑπὸ τὴν *πατρικὴν* ἐξουσίαν του.

* * *

Μετὰ τὴν τρικυμίαν ἐκείνην τοῦ φιλελληνισμοῦ, ἣν προὐκάλεσεν ἡ βραδεῖα ἐμφάνισίς μου, ἡ γενικὴ ζωηρότης ἔλαβε διαφόρους ἄλλας διευθύνσεις. Ἕκαστος ἐλάβανεν ἀκωλύτως τὸν λόγον, καὶ ἔθετε ζητήματα ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς εὐθυμίας. Ὅλοι ὡμίλουν συγχρόνως, ὅλοι ἐκάγχαζον, ἐκινοῦντο, ἐσκίρτουν, ἐχειρονόμουν. Ἐν τούτοις ἐγὼ εἰς τὴν ἀσυνήθη ἐκείνην σκηνὴν, χαίνων, ἀπορῶν, θαυμάζων, σκεπτόμενος, φιλοσοφῶν, ἔπαιζον ἐξαίσιον πρόσωπον ἠλιθίου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔῤῥιπτα λαθραῖα βλέμματα ἐπὶ τῆς Δεσποίνης, περιμένων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, νὰ πυροληθῇ ἡ φυσιογνωμία της ἐξ ἀγανακτήσεως, καὶ χρωμένη τῆς συνήθους αὐτῆς σοβαρότητος νὰ θέσῃ τέρμα ἀπότομον εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ἐκείνην ταραχήν. Ἀλλὰ πρὸς μέγα μου θάμβος ἡ Mistress ἐγέλα, ἐκάγχαζε καὶ αὐτή, κ' ἐχειρονόμει, κ' ἐφλυάρει. Ὁ νοῦς μου στρεφόμενος πρὸς τὸ παρελθὸν, δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἢ ἀντίθεσιν. Ἐνεθυμούμην τῆς προτεραίας μόλις τὸ γεῦμα. Σιγὴ, σοβαρότης, κανονικότης. Μικρά τις συζήτησις περὶ τῆς δίκης τοῦ Γκιτὼ, καὶ περὶ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ θεάτρου τῆς Βιέννης. Ἰδοὺ ὅλη ἡ ποικιλία τῆς χθές! Προσθέσατε μίαν κερασνοβόλον ἐπίπληξιν τῆς Δεσποίνης ἀποταθεῖσαν εἴς τινα Γάλλον συνδαιτυμόνα, προφέροντα τὴν ἀγενεστάτην (sic) λέξιν *στόμαχος*, καὶ ἔχετε τὴν ἐντελεστέραν εἰκόνα τῶν ἀγγλικῶν γευμάτων. Καὶ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τῶν Χριστουγέννων ὁποία μεταβολή!

* * *

Εἶχον ἤδη ἐκκοκκλίσει ἓν ἐρατεινότατον τεμάχιον φασιανοῦ, ὅτε ἡ οἰκοδέσποινα διὰ τῆς τυπικῆς κλίσεώς της ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως. Ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ χωρὶς νὰ ληφθῇ μεγάλη φροντὶς πρὸς τήρησιν τῆς ἐθιμοτυπίας, οἱ πάντες ἐξώρμησαν, προπορευομένων τῶν κυρίων, καὶ μετ' ἀφθόνων γελώτων, καὶ

* Δικηγόρος πτυχιοῦχος. κατ' ἀντίθεσιν τῶν Solliciter, εἴδός τι δικολάβων ἐν Ἀγγλίᾳ.

φωνῶν, διεσκέλισαν τὴν κλίμακα ἥτις μᾶς ἐχώρισε τῆς αἰθούσης. Ἡ οἰκοδέσποινα εἰσορμήσασα μεταξὺ τῶν πρώτων, καὶ θέσασα κατὰ μέρος, ὅλους τοὺς οἰκονομολογικούς της ὑπολογισμούς, ἔδιδε διαταγὰς ν' ἀνάψωσιν ὅλους τοὺς πολυφώτους λαμπτῆρας. Μία ἐκ τῶν δεσποινίδων ἐρρίφθη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, καὶ ἤρχιζε νὰ ἐκτελῇ ἐπ' αὐτοῦ τὰ θορυβωδέστερα μέρη τοῦ Ναμπούκου. Ἑτέρα ἔλαβε θέσιν παρὰ τὴν ἑστίαν, καὶ ἐνησχόλει τὴν ζωηρότητά της, ἐπιτιθεμένη συνεχῶς διὰ τῆς πυράγρας κατὰ τῶν φλεγόντων ἀνθράκων. Εἷς κύριος κατεγίνετο νὰ ἄρῃ ὅσον ἠδύνατο ὑψηλότερον διὰ τοῦ ἑνὸς δακτύλου τὸ χάριεν θυγάτριον τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις προέφερεν ἐπιμόνως τὸ ὄνομα τοῦ Κολοκοτρώνη. Ἓν ζεῦγος παρεδίδετο εἰς τὰς κινήσεις ἀκατανοήτου στροβίλου, ὃν ἐχόρευον ὑπὸ τοὺς μουσικοὺς τόνους μιᾶς προσευχῆς τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Ὁ Barrister ἐξηκόντιζε κατὰ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης εὔγλωττον δικηγορικὴν ἀγόρευσιν, ἣν διέκοπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, δι' ἀκατανοήτων κορακιστικῶν, τὰ ὁποῖα μοὶ παρουσίαζε θριαμβικῶς ὡς τὸν Φιλιππικὸν τοῦ Δημοσθένους, ζητῶν τὴν ἐπιδοκιμασίαν μου διὰ τὴν Ἑλληνικὴν προφοράν του. Τέλος ἀγνοῶ πῶς εἰς τὴν Βαβυλωνίαν ἐκείνην ἐρρίφθη ἡ λέξις *πουδίγκα*, καὶ ὅλοι ἀφήσαντες τὰς ἰδιαιτέρας ἐνασχολήσεις των, συνωστίσθησαν πρὸς θερμὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ περιφήμου τούτου ἐμβλήματος τῆς ἐκτάκτου ἀγγλικῆς ἑορτῆς. Ἐγώ, ξένος εἰς ὅλα ταῦτα τὰ ἔθιμα, ἔλαβον τὸν Βύρωνα καὶ ἤνοιξα τὰς σελίδας τοῦ «Δὸν Ζουάν.» Ἀλλ' ἐν ᾧ ἀφῃρούμην ἡδέως εἰς τὴν γοητευτικὴν μελέτην του, αἴφνης ὁρμητικὸν κτύπημα διευθύνεται κατὰ τῆς ὠμοπλάτης μου. Παρετήρησα τὴν ζωηροτέραν τῶν δεσποινίδων, ὄπισθέν μου στραφείς.

— Δὸν Ζουάν! μοὶ λέγει· ἔ! πέταξε τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ βιβλίον, διότι ἄλλως . . .

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐνόμισα ὅτι φρικαλέα ποινὴ ἐπέκειτο

— Διότι ἄλλως, ἐξακολουθεῖ, δὲν θὰ σοῦ δώσω Μπουτίνγκα.

Ἐγέλασα ἐκ καρδίας διὰ τὴν τρομερὰν ταύτην ἀπειλήν.

Μετ' ὀλίγον προσεκλήθην νὰ ψάλλω τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον, ἀλλ' ἠρνήθην.

— Πρόσεξε! μοὶ λέγει Μεντωρείως ἡ Δέσποινα. Θὰ χάσῃς τὴν Μπουτίνγκα.

Οἱ γέλωτές μου μετεβλήθησαν εἰς καγχασμούς.

* * *

Πλὴν ἰδοὺ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἀνοίγεται πανδήμως, καὶ ὁ θεράπων en frac, en cravate blanche, ἵσταται ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ. Ἐκτελεῖ μίαν κύλικωτάτην ὑπόκλισιν, καὶ προφέρει μεγαλοπρεπῶς.

— All is ready. (Τὰ πάντα, ἕτοιμα).

Κρίνω περιττὸν ν' ἀναφέρω ὁποία θύελλα ἐπηκολούθησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τὴν τρισύλλαβον αὐτὴν φράσιν. Ἀρκοῦμαι νὰ σημειώσω, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς πολυθρηλήτου Μπουτίνγκας.

Ἔπρεπε νὰ κατασκευασθῇ ἐν τῷ ἑστιατορίῳ διὰ τῶν χειρῶν ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, καὶ ἐδῶ ἔγκειται διὰ τὸν Ἄγγλον ὅλον τὸ ἀνέκφραστον θέλγητρον τοῦ θαυμασίου τούτου πλακοῦντος. Ὅλοι κατήλθομεν κυματηδὸν εἰς τὸ ἰσόγειον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ προμήκους ἑστιατορίου, καὶ ἑνὸς παραλλήλου διαδρόμου. Εἰς τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου τούτου ἄρχονται τὰ ὑπόγεια κράτη τοῦ μαγειρείου, εἰς τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα τοῦ ὁποίου ἡ εὔσαρκος μάγειρος, ἔχουσα ἑκατέρωθεν τοὺς δύο θήλεις βοηθούς της, ἵστατο πομπωδῶς, ὅπως παραδώσῃ τὰ διάφορα στοιχεῖα δι' ὧν συντίθεται τὸ περιβόητον γλύκισμα τῶν Χριστουγέννων. Ἅμα τῷ θεάματι ἐκείνῳ τῆς μαγειρικῆς τριγυναικείας, ἅπαντες ἐξώρμησαν πρὸς λεηλασίαν, ἐν ᾧ ἡ ἐδική μου φαντασία ἐνετρύφα εἰς παραβολήν τινα ἀλλόκοτον μεταξὺ τῆς πρὸ ἐμοῦ σκηνῆς ἐκείνης, καὶ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ τέρματος ἐπαρχιακῶν τινων μνημοσύνων. Καὶ ἀνεπόλουν τὴν ἀφελῆ παιδικήν μου ἡλικίαν, καὶ τὰς τῶν *κολλύβων* οὐχὶ ἀναιμάκτους καταλήψεις. Ἐν τούτοις ἐπωφελούμενοι τῆς ῥέμβης μου, οἱ ἄλλοι ἥρπαζον τὴν προτεραιότητα τῆς διανομῆς, κ' ἐπλήρουν θριαμβικῶς τὰς χεῖράς των διὰ τῶν πολυτίμων ἐκείνων ἀντικειμένων. Ὁ εἷς ἥρπασε τὸ Μπράντυ, ἄλλος τὸ ἄλευρον, ἡ μία κατέσχε τὰ ὠά, ἡ ἄλλη τὸ λῖπος, ἕτερος τοὺς φλοιοὺς τῶν λεμονίων, καὶ ἑτέρα τὰ μοσχοκάρυα. Ὁ λοχαγὸς συνέλαβε τὴν λεκάνην καὶ τὴν ἔθεσε Δον-Κισσωτικώτατα ἀνατετραμμένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ὁ Barrister μετὰ τρομεροὺς ἀγῶνας, κατώρθωσε νὰ προσοικειωθῇ τὸ κύππελον, ἐνῷ ἔμελλον νὰ θραυσθῶσι καὶ συμμιχθῶσι τὰ ᾠά. Καὶ ἡ Δέσποινα συνεπλήρου τὴν σκηνὴν, κροτοῦσα τυμπανικώτατα γιγαντιαίαν κοχλιάραν ἐπὶ τῆς πηλίνου περικεφαλαίας τοῦ Λοχαγοῦ.

Ἐγώ, ἔμεινα τότε μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, καὶ ἐννεός. Ἀγνοῶ πῶς κατελήφθην κ' ἐγὼ ὑπὸ τῆς παραδόξου ἐκείνης φιλοδοξίας, καὶ μὴ ἔχων τι νὰ μεταφέρω, διέθεσα τὴν μορφήν μου ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

— Ἀμ' ἐγώ; εἶπον εἰς τὴν Δέσποιναν ἱκετευτικώτατα.

— Ἀμ' ὁ Χ; ἔλεγον οἱ ἄλλοι μετὰ παιδικωτάτης χαιρεκακίας.

Ὅλοι ὤκτειρον τὴν θέσιν μου, πλὴν οὐδεὶς εὕρισκε μέσον θεραπείας. Καὶ ἤμην ἕτοιμος νὰ συμμετάσχω δουλικῶς τῆς ἐπαφῆς μιᾶς ἄκρας τοῦ κυππέλου τοῦ Barrister, ἣν ὁ καλὸς οὗτος Βρεταννὸς νομομαθὴς εὐσπλάγχνως διέθετεν ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτε μία τῶν δεσποινίδων, ἀφήσασα κραυγὴν ἀγαλλιάσεως, ἀπεχωρίσθη ἐν σπουδῇ τῆς συνανασταροφῆς μας, κατερχομένη εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ φωνάζουσα θριαμβικῶς:

— The Currants! The Currants!

— The Currants! ἐπανέλαβον ὅλοι ἐν χορῷ.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὡραία, ἡ εὐεργετικὴ Ἶρις τοῦ μαγειρείου, ἀνῆλθεν ἐκ τῶν ὑπογείων του, ἐν ᾧ ἡ λαμπρὰ ὄψις της ἐγίνετο λαμπροτέρα ὑπὸ τὴν ἀγαθοεργίαν ἣν ἐτέλει, καὶ οἱ ῥοδαλοὶ δάκτυλοί της καθίσταντο ῥοδαλώτεροι ὑπὸ τὴν βάνυσον πίεσιν τριῶν λιτρῶν Κορινθιακῆς σταφίδος.

Ἐλθοῦσα πρὸς ἐμὲ κατέθεσεν, ἢ μᾶλλον, ἄφησε νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν χειρῶν μου τὸ ὀχληρὸν ἐκεῖνο βάρος, ἀσθμαίνουσα, καὶ ἐπιφωνοῦσα:

— Τὰ τοῦ Καίσαρος, τῷ Καίσαρι (Render unto Caesar, the things that are Caesar 's).

Εἰς τὸν εὐφυέστατον ἐκεῖνον ὑπαινιγμὸν τοῦ ἰδιαιτέρου ἐμπορίου μου, ἅπαντες ἀνέδοσαν θορυβώδεις γέλωτας κ' ἐπευφημίας, ἀνακράζοντες:

— Splendid! Splendid! (Ἐξαίσιον.)

(Ἕπεται συνέχεια)

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»